

като събрало всички свои сили, дало едно чифте право въ главата на вълка. Нещастниятъ влѣкъ се захлупилъ на земята, а мулето си отишло по работата.

По едно врѣме вълкътъ се посъживилъ, станалъ и взелъ да мисли за патилата си, като си натяквалъ самичкѣкъ: „Намѣрихъ овца, избѣгна ми съ измама; намѣрихъ коза, и тя ме надхитри; не стига това, ами и едно дърто муле да ме подиграе! Че отгорѣ на подигравкитѣ и главава ми да разбие! Ахъ, не се търпи това!.. Защо ми трѣбаше да искамъ игра и пѣсенъ, ами обявлението!?”

Да има сега нѣкой да ме пере, да ме пере, че да ми не казва защо . . . “

Додѣ издумалъ това вълкътъ, ето че отъ гъсталака изкочилъ единъ овчарь съ дрѣвовъ кривакъ, та по гърба му пухъ-пухъ. Вълкътъ едвамъ избѣгалъ съ прѣтрошени кокали, бѣгалъ той и пѣшквалъ: „Каквото търсихъ, такова и намѣрихъ!“

